

Σ' αγαπώ, Σκάρλετ

MILIARDARII DIN BEVERLY HILLS
VOL. I

Ο ναρκώ în mezojje

Με ανάβεις

SILVIA FRÖST

 ROYAL INK BOOKS

Λατρεία μου

Σε λατρεύω

1

Cu rătăcit ca o prințesă. Vorbesc ca o prințesă. Însă mă simt al dracului de mult ca un căpcăun.

Mă uit în oglinda imensă din camera mea și-mi aranjez rochia. E un Balmain, bineînțeles. Negru clasic, cu un decolteu discret și o despicătură laterală ce urcă exact atât cât să facă pe plac mamei, dar nu suficient încât să-l determine pe tata să-mi arunce un pardesiu peste umeri. E elegantă, sobră și costisitoare – exact ca viața pe care se presupune că ar trebui s-o duc.

Îmi aranjez părul blond în niște bucle lejere ce par natural dezordonate și îmi verific o ultimă dată machiajul.

Totul arată impecabil.

Oftez. E o imagine frumoasă, dar mă simt ca o păpușă Barbie îmbrăcată pentru o premieră de film. Prefer oricând blugii mei rupți de la Levi's și tricoul oversized cu Nirvana, însă aparent asta nu se încadrează în codul vestimentar al seriei.

Mai am doar câteva minute până când va trebui să cobor și să intru în rolul fiicei perfecte. Încerc să-mi amintesc toate lecțiile de etichetă pe care le-am primit de-a lungul anilor.

„Ține spatele drept, zâmbește cu grație, nu vorbi despre politică sau bani.” Aș adăuga și „nu menționa

niciodată că ai vrei să renunți la tot și să te muți într-o rulotă”, dar cumva asta nu a fost niciodată inclusă în lecțiile oficiale.

Îmi pun colierul de perle – cadou de la bunica din partea mamei. Mă întreb dacă ea s-a gândit vreodată că nepoata ei va purta aceste perle în timp ce-și imaginează cum ar fi să apere pro bono în instanță oamenii care nu își pot permite un avocat în loc să conducă un imperiu financiar. Probabil că se răsuțește în cripta ei de marmură italiană la gândul ăsta.

Îmi încălț pantofii – niște Louboutin cu toc de doisprezece centimetri care arată divin, însă mă fac să mă simt de parcă aș merge pe catalige acoperite cu sticlă. Mă consolez cu gândul că, dacă voi cădea, cel puțin o voi face spectaculos. Poate că asta va fi amintirea pe care toată lumea o va păstra din această seară – moștenitoarea stângace care s-a prăbușit în fântâna arteziană din mijlocul salonului.

Îmi iau poșeta clutch, o bijuterie în sine, suficient de mică încât să nu poată conține nimic util. Mă întreb dacă ar trebui să-mi strecor în ea un mini-sandviș, pentru cazul în care voi leșina de foame printre canapelele minuscule și paharele de șampanie care vor circula toată seara.

Aud sunetul orchestrei de jos, începând să cânte un vals elegant. E semnalul meu. E timpul să cobor și să intru în lumina reflectoarelor, la propriu și la figurat.

Mă îndrept spre ușă, încercând să-mi amintesc să zâmbesc și să par entuziasmată de perspectiva unei seri pline de conversații superficiale și complimente false.

În timp ce cobor maiestuoasa scară în spirală, îmi imaginez pentru o clipă cum ar fi fost dacă părinții mei ar fi fost oameni obișnuiți. Poate că am fi sărbătorit într-un restaurant de cartier, cu o prăjitură cumpărată de la cofetăria din colț și cadouri modeste, dar pline de semnificație. În loc de asta, sunt pe cale să intru într-o sală de bal, plină cu oameni care probabil evaluează mental cât costă fiecare element al ținutei mele.

Ajung la baza scării și plasez zâmbetul perfect pe față – nu prea larg, să nu par entuziasmată excesiv, dar suficient de strălucitor încât să sugerez că sunt încântată să fiu aici. E un zâmbet pe care l-am exersat ore în șir în fața oglinzii, până când a devenit la fel de natural ca respirația. Sau cel puțin așa sper.

Toată lumea se întoarce să mă privească. Zâmbete false, complimente exagerate.

„Oh, Scarlett, ești atât de frumoasă!”

„Ce rochie superbă!”

„Ai crescut atât de mult!”

Dau din cap și zâmbesc, răspunzând automat. E ca și cum aș fi un robot programat să interacționeze cu oamenii. Un robot foarte scump și bine îmbrăcat, dar tot un robot.

Sala de bal e plină de oameni în costume și rochii de designer, cu bijuterii care strălucesc mai tare decât stelele de afară. Văd fețe familiare – prieteni ai părinților, parteneri de afaceri, vedete locale. Toți vorbesc tare și râd și mai tare, de parcă volumul ar compensa lipsa de substanță a conversațiilor.

Mă plimb printre grupuri, prinzând frânturi de discuții. Bursa, ultimele achiziții, vacanțe exotice, bârfe mondene. Nimic nou sub soare. Mă gândesc dacă există vreun subiect de conversație în lumea asta care să nu implice bani sau statut social.

Îmi plimb privirea prin încăpere, încercând să găsesc pe cineva sub patruzeci de ani. Nicio șansă. Petrecerea asta e ca o convenție a ridurilor umplute cu botox și a părului cărunț vopsit. Mă întreb dacă există vreun regulament secret care interzice invitarea tinerilor la astfel de evenimente. Probabil că da.

Un ospătar trece pe lângă mine cu o tavă plină de pahare de șampanie. Încerc să iau unul, însă mâna lui se retrage brusc.

— Îmi pare rău, domnișoară, spune el cu un zâmbet stângaci. Doar pentru adulți.

O vară în mesaje

Of, de parcă n-aș fi băut niciodată șampanie. Dar bine, rămân la sucul meu de mere care arată exact ca șampania. Nimeni nu trebuie să știe că e doar suc.

Mă uit la ceasul de pe perete. Au trecut doar douăzeci de minute de când am verificat ultima dată. Fantastic. Timpul se târăște mai lent decât un melc sedat. Încă vreo patru ore de chin și voi fi liberă. Deși „liberă” e un termen relativ când locuiești cu părinții tăi miliardari într-o vilă care pare mai degrabă un muzeu.

Privirea îmi cade pe părinții mei, în centrul atenției ca întotdeauna. Mama râde cu gura până la urechi la o glumă spusă probabil de al cincilea ei chirurg plastician, în timp ce tata dă aprobator din cap, deși sunt sigură că n-a auzit nimic. E prea ocupat să-și studieze reflexia în paharul de cristal.

Oare și-ar da seama dacă aș dispărea brusc? Probabil că nu. Aș putea foarte bine să fiu o hologramă și n-ar observa nimeni diferența.

După o oră de zâmbete false și discuții inutile, simt că-mi explodează capul. Am nevoie de aer. Și de prietena mea, Emily. Unde naiba a dispărut?

Cu o nouă misiune în minte, decid să pornesc în căutarea ei. Mă strecor printre invitați, zâmbind politicos și evitând orice contact vizual ce ar putea duce la o conversație. Nici măcar nu știu numele la jumătate dintre acești oameni, dar cu siguranță ei îl știu pe al meu. Bucuria de a fi fiica gazdelor, presupun.

Scap de un tip care încearcă să mă impresioneze cu ultimul său iaht și mă îndrept spre ușile franțuzești ce dau în grădină. Aerul rece al nopții îmi mângâie fața și, în sfârșit, simt că pot respira.

Grădina e un labirint de alei, flori exotice și fântâni arteziene. În alte circumstanțe, ar fi fost fermecătoare. Acum, pare doar pretențioasă și excesivă. Ca tot restul vieții mele, de altfel.

Pășesc pe aleea pietruită, blestemând în gând pantofii cu toc pe care mama m-a convins să-i port. „O să arăți ca o

domnișoară elegantă, Scarlett!" a insistat ea. Da, sigur, o domnișoară elegantă care se clatină ca un pinguin beat.

O caut pe Emily printre tufele de trandafiri și statuile de marmură. O găsesc în cele din urmă pe o bancă retrasă, lângă o fântână cu un înger care varsă apă dintr-o amforă.

Prietena mea arată ca o zeiță grecească în rochia ei verde smarald, cu părul șaten prins într-un coc elegant. Singura problemă e că, în acest moment, zeița pare mai degrabă furioasă decât divină. Stă aplecată, masându-și labele picioarelor.

— Hei, ce faci aici? o salut, apropiindu-mă. Te ascunzi de conversațiile pasionante despre fonduri fiduciare?

Emily ridică privirea, ochii ei căprui strălucind de amuzament în ciuda disconfortului evident.

— Ha-ha, foarte amuzant. Încerc să-mi salvez picioarele de la amputare. Văd că ai reușit și tu să evadezi?

Mă prăbușesc lângă ea pe bancă.

— Abia. Cred că am lăsat urme de gheare pe parchet încercând să scap.

Emily râde, apoi se strâmbă.

— Aoleu! Nu mă face să râd, că mă dor și mai tare picioarele.

Mă uit la pantofii ei cu un toc și mai înalt decât al meu, abandonăți lângă bancă.

— Doamne, chiar arată ca niște instrumente de tortură. De ce naiba i-ai ales?

— Pentru că sunt proastă și am crezut că pot să fiu și eu elegantă măcar o dată, oftează ea. Acum regret amarnic. Cred că o să-mi tai picioarele și o să trăiesc restul vieții într-un scaun cu rotile.

— Regina dramei? chicotesc. Hai, lasă-mă să te ajut.

Îmi scot propriii pantofi și mă așez pe bancă, trăgându-i picioarele în poala mea. Încep să-i masez tălpile, iar Emily geme de plăcere.

— Oh, Doamne, ești un înger! Te rog, să nu te oprești niciodată.

O vară în mesaje

— Păi, nu știu dacă vreau să-ți masez picioarele pentru tot restul vieții, râd eu. Dar pot să-ți ofer câteva minute de alinare.

Emily pufnește în râs.

— Măcar tu arăți bine în cheștiile alea de tortură.

Face semn spre pantofii mei Louboutin.

— Ani de antrenament, îi spun cu un aer dramatic. E nevoie de multă practică să arăți impecabil în timp ce-ți dorești să fii oriunde în altă parte.

În timp ce-i masez picioarele, Emily se relaxează vizibil.

— Așa, acum că pot să gândesc din nou, spune-mi cum e înăuntru? Am ratat ceva interesant?

Pufnesc amuzată.

— Dacă prin „interesant” înțelegi discuții nesfârșite despre piața de capital și cele mai bune metode de a-ți concedia menajera fără vreun proces civil, atunci da, ai ratat o grămadă.

Emily izbucnește în râs.

— Chiar sună ca petrecerea anului. Îmi pare rău că am ratat asta.

— Nu-ți face griji, sunt sigură că vor mai fi multe oportunități să ascuți povești fascinante despre sistemul de canalizare al Californiei, o asigur eu, zâmbind ironic.

Ne uităm una la alta și izbucnim în râs. E prima dată în seara asta când râd cu adevărat.

— Deci, zice Emily după ce ne calmăm, câți tipi bogați și plictisitori au încercat să te impresioneze până acum?

Gem și-mi las capul pe spate.

— Prea mulți. Am avut o conversație fascinantă cu un tip care mi-a explicat în detaliu procesul de fabricare a iahturilor de lux. Știai că există șaptesprezece tipuri diferite de lemn folosite pentru punte?

— Ce informație utilă, răspunde ea sec. Sunt sigură că o să-mi schimbe viața.

SILVIA FRÖST

MILIARDARII DIN BEVERLY HILLS
VOL. I

O vară în mesaje

ULTIMA VARĂ ÎNAINTE DE FACULTATE TREBUIA SĂ FIE PERFECTĂ PENTRU SCARLETT. PETRECERI EXTRAVAGANTE, IAHTURI DE LUX ȘI CĂLĂTORII EXOTICE - TOTUL ERA PREGĂTIT PENTRU O ESCAPADĂ DE NEUITAT ÎN LUMEA EXCLUSIVISTĂ A TINERILOR MILIARDARI.

DAR CÂND ELIO, CEL MAI BUN PRIETEN AL FRATELUI EI ȘI BĂIATUL PE CARE ÎL URĂȘTE CEL MAI MULT, SE ALĂTURĂ GRUPULUI, PLANURILE LUI SCARLETT SE NĂRUIE. AROGANT, PERICULOS DE ATRĂGĂTOR ȘI INTERZIS, ELIO REPREZINTĂ TOT CE SCARLETT AR TREBUI SĂ EVITE.

UN JOC NEVINOVAT DE PROVOCĂRI SE TRANSFORMĂ CURÂND ÎNTR-UN SCHIMB ELECTRIZANT DE MESAJE SECRETE. ÎN SPATELE ECRANELOR TELEFOANELOR, SCARLETT ȘI ELIO DESCOPERĂ O CONEXIUNE PE CARE NICIUNUL NU O ANTICIPASE. DAR PE MĂSURĂ CE URA SE TOPEȘTE ÎN PASIUNE, MIZA CREȘTE. FIECARE MESAJ ÎI ADUCE MAI APROAPE DE UN SECRET CARE AR PUTEA DISTRUGE NU DOAR RELAȚIA LOR ÎN DEVENIRE, CI ȘI ECHILIBRUL FRAGIL AL LUMII LOR PRIVILEGIATE.

UNEORI, CELE MAI PROFUNDE CONEXIUNI SE FORMEAZĂ ATUNCI CÂND NIMENI ALTCINEVA NU PRIVEȘTE.

18+